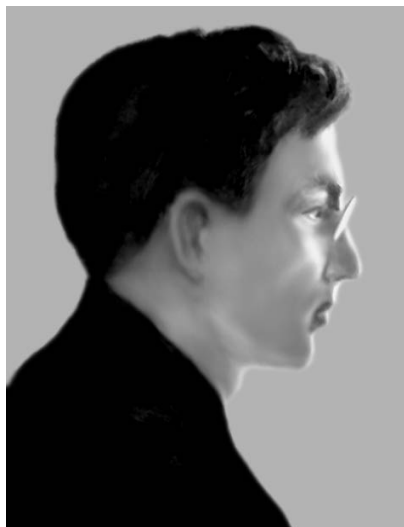

ГОЛОТА Петро Іванович (справж. — Мельник; ін. псевд.: П. Балаш, Петро Балашівський, Маруся Башличка; 12. 07. 1902, с. Балашівка, нині у складі Кіровограда — 08. 11. 1949, м. Снятин Станіслав., нині Івано-Фр. обл.) — письменник. Член «Плугу», «Молодняка», ВУСПП. Екстерном склав іспити за курс

навч. у г-зії. 1921–23 відвідував літ. семінар В. Брюсова у Моск. університеті. У 30-х рр. репрес., після реабілітації 1945 працював ред. у г. «Соціалістична Харківщина», «Ленінська правда» (м. Снятин). Перша кн. віршів «Тернистий шлях до волі й освіти» вийшла 1921 в Єлисаветграді (нині Кіровоград). Автор поет. зб. «Степи — заводові» (1925), «Пісні під гармонію» (1928), «Трактор» (1931), поеми «Будні» (1928), зб. нарисів «В дорозі змагань» (1925), «Трамваї у ярах» (1931), кн. повістей та оповідань «Бруд», «Аль-Кегаль» (обидві — 1929), «Дні юності» (1930), роману «Сходило сонце» (1930; усі — Харків) та ін. Твори Г. — здебільшого рев.-оптиміст. «агітки». Писав також для дітей («Піонерчатушки», Х., 1930; казка «Паротяг», Х., 1932). У рукописах залишився віршов. роман «Нінель», поезії, уривки з п'єси, написаної на місцевому матеріалі. Брав участь в оформленні Снятин. літ.-мемор. музею Марка Черемшини (1949), створив низку акварелей до творів письменника.

Рекомендована література

1. Драган М. Почуй мене, брате! // Жовтень. 1981. № 2.

П. І. Арсенич

Бібліографічний опис:

Голота Петро Іванович / П. І. Арсенич // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2006. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-26603>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).